Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 22 oktober 2014*

”Begäran om förhandsavgörande — Frihet att tillhandahålla tjänster — Restriktioner — Skattelagstiftning — Inkomst av vinster från hasardspel — Vinster från utlandet beskattas annorlunda än de från nationella spelinrättningar”

I de förenade målen C-344/13 och C-367/13

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Commissione tributaria provinciale di Roma (Italien), av den 28 maj 2013 som inkom till domstolen den 24 juni och den 1 juli 2013, i målen

Cristiano Blanco (C-344/13),

Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

mot

Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna A. Ó Caoimh, C. Toader (referent), E. Jarašiūnas och C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: handläggaren A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Cristiano Blanco och Pier Paolo Fabretti, genom M. Rosa och S. Cristaldi, avvocati,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. De Bellis, avvocato dello Stato,

— Belgiens regering, genom L. Van den Broeck och J.-C. Halleux, båda i egenskap av ombud, biträdda av P. Vlaemminck och R. Verbeke, advocaten,

* * Rättegångsspråk: italienska.

— Europeiska kommissionen, genom D. Recchia och W. Roels, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 46 EG och 49 EG (nu artiklarna 52 FEUF och 56 FEUF).

2 Den ena begäran har framställts i ett mål mellan Cristiano Blanco och Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli (nedan kallad Agenzia) och den andra i ett mål mellan Pier Paolo Fabretti och Agenzia.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Det anges i artikel 2.1 led 3 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, s. 15) att direktivet är tillämpligt på kasinon.

Italiensk rätt

4 Enligt artikel 67.1 d i presidentdekret nr 917 av den 22 december 1986 om godkännande av en konsoliderad version av inkomstskattelagen (decreto del Presidente della Republica n. 917 – approvazione del testo unico delle imposte sui redditi) (ordinarie tillägg till GURI nr 302 av den 31 december 1986), i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i de nationella målen (nedan kallat DPR 917/86) ska ”vinster från lotterier, tävlingar med priser, spel och vadhållning som arrangeras för allmänheten och priser från skicklighetsspel eller turspel” anses som annan inkomst och de utgör därför en del av underlaget för inkomstskatt.

5 Artikel 69.1 i dekretet preciserar att de priser och vinster som anges i artikel 67.1 d i det dekretet ”helt och hållet utgör inkomst som intjänats under skatteperioden, utan avdrag”.

6 I artikel 30 första stycket i presidentdekret nr 600 av den 29 september 1973 om gemensamma bestämmelser för fastställande av inkomstskatt (ordinarie tillägg till GURI nr 268 av den 16 oktober 1973) föreskrivs följande:

”… vinster som fördelas slumpvis eller förvärvas genom skicklighetsspel, tävlingar med priser, tips och vadhållning, vilka utbetalas av staten, offentliga eller privata juridiska personer och av de personer som avses i artikel 23.1 i detta dekret källbeskattas, med möjlighet till övervältring, med undantag för de fall där källskatt redan tillämpas till följd av andra bestämmelser. Källskatt tillämpas inte om det sammanlagda värdet på priserna … inte överstiger 50 000 lire [25,82 euro]. Om priset överstiger denna summa beskattas hela beloppet.”

7 Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig på vinster som utbetalas av italienska spelinrättningar eftersom den källskatt på vinsterna som spelinrättningarna betalar ut enligt artikel 30 sjunde stycket i det dekretet ingår i skatten på underhållning, som genom lagstiftningsdekret nr 60 av den 26 februari 1999 (GURI nr 59 av den 12 mars 1999, s. 5) omvandlats till nöjesskatt.

8 Enligt artikel 3 i presidentdekret nr 640 av den 26 oktober 1972 om skatt på underhållning (decreto del Presidente della Repubblica n. 640 – Imposta sugli spettacoli) (ordinarie tillägg till GURI nr 292 av den 11 november 1972), i dess lydelse enligt lagstiftningsdekret nr 60 av den 26 februari 1999, är de spelinrättningar som är skyldiga att betala nöjesskatt befriade från skyldigheten att övervältra nämnda skatt på åskådare, deltagare och spelare. Skatteunderlaget utgörs av intäkterna från de inträdesbiljetter som sålts till allmänheten, den dagliga nettovinsten mellan de belopp som tagits emot i form av insatser och de belopp som betalats ut till spelarna i form av vinster och alla eventuella övriga intäkter från spelverksamheten.

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

Mål C-344/13

9 Agenzia delgav Cristiano Blanco tre taxeringsbeslut den 1 december 2011, i vilka han ansågs ha underlåtit att lämna inkomstdeklarationer för beskattningsåren 2007–2009 och för att inte ha deklarerat 410 227 euro år 2007, 25 969 euro år 2008 och 46 028 euro år 2009, vilka belopp motsvarar vinster från kasinon i andra medlemsstater och i tredjeländer. Agenzia har hävdat att Cristiano Blanco borde ha deklarerat beloppen som beskattningsbar inkomst eftersom de utgör ”annan inkomst” i den mening som avses i artikel 67.1 d i DPR 917/86. Därför eftertaxerades Cristiano Blanco för inkomstskatt för fysiska personer, skattetillägg och böter med 488 703,16 euro för beskattningsåret 2007, med 23 919,86 euro för beskattningsåret 2008 och med 41 291,89 euro för beskattningsåret 2009.

10 Cristiano Blanco överklagade taxeringsbesluten. Dessa överklaganden förenades i ett mål på grund av det samband som fanns mellan dem vad gäller saken i målen och då samma person var klagande i samtliga fall. Cristiano Blanco har gjort gällande att den information som Agenzia grundar sig på inte är helt tillförlitlig eftersom den är hämtad från en webbplats på vilken endast bruttovinster anges och där det inte tas hänsyn till ett antal andra omständigheter som påverkar dessa vinster, såsom ”stacking”, förluster och avgifter. Cristiano Blanco har vidare gjort gällande att taxeringsbesluten i synnerhet åsidosätter principen om förbud mot dubbelbeskattning som stadfästs i internationella konventioner med hänvisning till artikel 2 i den modell för skatteavtal beträffande inkomst och förmögenhet som utarbetats av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), den i artikel 56 FEUF föreskrivna principen om frihet att tillhandahålla tjänster, och icke-diskrimineringsprincipen som stadfästs i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt artiklarna 18 FEUF och 49 FEUF. Cristiano Blanco har åberopat att han har diskriminerats på grund av att vinsterna i Italien inte ska deklareras eftersom de inte omfattas av inkomstskatt utan källbeskattas med en alternativskatt på underhållning och då vinsterna från andra länder redan har källbeskattats i dessa länder och därför inte ska beskattas i Italien.

11 Cristiano Blanco har i detta hänseende hänvisat till det mål, vilket han anser liknar det förevarande, som avgjordes genom domen Lindman (C–42/02, EU:C:2003:613), i vilket domstolen slog fast att artikel 49 EG utgör hinder mot att en medlemsstat tillämpar regler enligt vilka vinster från hasardspel som anordnats i andra medlemsstater vid inkomstbeskattningen anses som skattepliktig inkomst för vinnaren samtidigt som vinster från hasardspel som anordnats i ifrågavarande medlemsstat är skattefria. Cristiano Blanco anser att den hänskjutande domstolen ska avstå från att tillämpa den nationella lagstiftningen på grund av dess diskriminerande karaktär, som i synnerhet beror på att den strider mot artikel 56 FEUF.

12 Agenzia har yrkat att överklagandena vid den hänskjutande domstolen ska ogillas. Agenzia har gjort gällande att dess handlande är förenligt med den gällande lagstiftningen och har gjort en allmän hänvisning till det mer detaljerade innehållet i taxeringsbeslutet, vari det anges att Cristiano Blanco har underlåtit att lämna in en inkomstdeklaration för de aktuella beskattningsåren.

13 Den hänskjutande domstolen har funnit att överklagandena inte kan vinna bifall såvitt avser grunden om dubbelbeskattning, eftersom den skatt som spelinrättningarna ska betala ska skiljas från den skatt som vinnaren ska betala. Den skatt som spelinrättningen respektive vinnaren betalar tas nämligen ut med stöd av olika skattebestämmelser.

14 Även om den hänskjutande domstolen har accepterat att det finns en skattemässig skillnad i behandling beroende på om spelvinsterna har erhållits i Italien eller i en annan medlemsstat, utgör denna skillnad i behandling en förbjuden diskriminering endast om det saknas skäl som kan motivera en sådan skillnad.

15 Den hänskjutande domstolen har funnit att en sådan skillnad i behandling enligt domstolens praxis kan anses vara motiverad om den omfattas av en uttrycklig undantagsbestämmelse, såsom artikel 52 FEUF som artikel 62 FEUF hänvisar till, och syftar till att säkerställa allmän ordning, säkerhet eller hälsa, samtidigt som proportionalitetsprincipen iakttas och målets förverkligande effektivt säkerställs på ett enhetligt och systematiskt sätt.

16 Den italienska lagstiftningen syftar enligt den hänskjutande domstolen framför allt till att motverka penningtvätt av kapital i utlandet, samt till att begränsa utförsel till utlandet eller införsel till Italien av kapital vars ursprung inte kan kontrolleras medan skyddet för de nationella spelinrättningarna är ett underordnat syfte.

17 Den hänskjutande domstolen anser att det är nödvändigt att domstolen prövar de skäl som föranledde den nationella lagstiftaren att anta en sådan lagstiftning och att den italienska regeringen får möjlighet att framföra de skäl som fick den att ta ut skatt på vinster från hasardspel som har erhållits i utlandet.

18 Mot denna bakgrund beslutade Commissione tributaria provinciale di Roma att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Strider det mot artikel [56 FEUF] att ålägga personer bosatta i Italien en skyldighet att deklarera vinster från spelinrättningar i medlemsstater i Europeiska unionen och att beskatta dessa vinster, vilket föreskrivs i artikel 67[.1] d i [DPR 917/86), eller ska detta anses vara motiverat med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa i den mening som avses i artikel [52 FEUF]?”

Mål C-367/13

19 Den 6 december 2012 delgav Agenzia Pier Paolo Fabretti ett taxeringsbeslut för år 2009 varigenom Agenzia krävde betalning av ett belopp på 45 327,48 euro på grund av att Pier Paolo Fabretti hade underlåtit att deklarera 52 000 euro som han hade vunnit på pokerspel i ett kasino i en annan medlemsstat.

20 Pier Paolo Fabretti överklagade taxeringsbeslutet med åberopande av, samma grunder som dem som åberopats av Cristiano Blanco. Agenzia yrkade att överklagandet skulle ogillas med åberopande av liknande grunder som dem som Agenzia anfört i målet mot Cristiano Blanco.

21 Commissione tributaria provinciale di Roma ansåg att det, av skäl som liknade dem i dess första beslut, som gav upphov till mål C-344/13, var nödvändigt att inhämta ett förhandsavgörande och beslutade att vilandeförklara målet och ställa en tolkningsfråga till domstolen som är identisk med den i mål C-344/13.

22 Domstolens ordförande beslutade den 11 juli 2013 att förena målen C-344/13 och C-367/13 vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.

Prövning av tolkningsfrågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 52 FEUF och 56 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, enligt vilken vinster från hasardspel som har erhållits i nationella spelinrättningar inte är inkomstskattepliktiga medan vinster som har erhållits i andra medlemsstater är inkomstskattepliktiga och huruvida en sådan skillnad i behandling kan vara motiverad med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa.

24 Domstolen preciserar inledningsvis att även om frågor om direkt beskattning omfattas av medlemsstaternas behörighet, ska dessa icke desto mindre iaktta unionsrätten när de utövar sin behörighet (se, för ett liknande resonemang, dom Lindman, EU:C:2003:613, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

25 Den hänskjutande domstolen vill för det första få klarhet i huruvida den ifrågavarande nationella lagstiftningen utgör en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster.

26 Det ska i detta hänseende erinras om att principen om frihet att tillhandahålla tjänster i artikel 56 FEUF inte bara innebär ett krav på avskaffande av all form av diskriminering av en tjänsteleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat på grund av dennes nationalitet, utan även ett krav på avskaffande av varje inskränkning – även om den är tillämplig på inhemska tjänsteleverantörer och tjänsteleverantörer från andra medlemsstater utan åtskillnad – som kan medföra att den verksamhet som bedrivs av en tjänsteleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat, där denne lagligen utför liknande tjänster, förbjuds, försvåras eller blir mindre attraktiv (se, bland annat, dom Dirextra Alta Formazione, C-523/12, EU:C:2013:831, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

27 Bestämmelserna i EUF-fördraget om friheten att tillhandahålla tjänster, är, såsom domstolen redan slagit fast, tillämpliga på verksamhet som består i att erbjuda möjligheten att mot ersättning delta i penningspel (dom Zenatti, C-67/98, EU:C:1999:514, punkt 24 och där angiven rättspraxis). Dessutom avser friheten att tillhandahålla tjänster såväl den som tillhandahåller tjänster som den som mottar dessa (dom Liga Portuguesa de Futebol Profissional och Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

28 Vad gäller de nationella målen framgår det av den hänskjutande domstolens konstaterande och den italienska regeringens yttrande att den nationella lagstiftningen innebär att vinster, som har erhållits i spelinrättningar för hasardspel i Italien, beskattas genom att en källskatt tas ut av spelinrättningarna. Källskatten på vinster som har erhållits i de nationella spelinrättningarna beräknas nämligen på grundval av skillnaden mellan spelinkomsterna och de vinstbelopp som betalats ut till spelarna. Den italienska regeringen har preciserat att de vinster som spelarna erhåller från spelinrättningarna i Italien är undantagna från inkomstskatt för att undvika att vinsterna dubbelbeskattas, först som intäkter för spelinrättningarna och sedan som utbetalade vinster till spelarna.

29 Vinster från hasardspel som har erhållits i spelinrättningar i utlandet anses utgöra inkomst. Den inkomsten ska tas upp i inkomstdeklarationen och är således inkomstskattepliktig.

30 Den nationella lagstiftningen, enligt vilken undantaget från inkomstskatt uteslutande medges för vinster som har erhållits i den berörda medlemsstaten, medför dock att tillhandahållandet av en tjänst avseende anordnande av penningspel mot ersättning beskattas olika beroende på om den tjänsten tillhandahålls i den medlemsstaten eller i andra medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, dom Laboratoires Fournier, C-39/04, EU:C:2005:161, punkt 15 och där angiven rättspraxis).

31 En skillnad i den skattemässiga behandlingen, enligt vilken endast spelvinster som har erhållits i en annan medlemsstat ska anses utgöra skattepliktig inkomst, gör det mindre attraktivt, såsom klagandena i de nationella målen och Europeiska kommissionen har påpekat, att resa till en annan medlemsstat för att spela hasardspel. Mottagare av de aktuella tjänsterna som är bosatta i en medlemsstat där det föreskrivs en sådan skillnad i behandling avhålls nämligen från att delta i sådana spel, när de som anordnar spelen är etablerade i andra medlemsstater, eftersom det har stor betydelse för dessa mottagare att vinsterna kan undantas från beskattning (se, analogt, dom Vestergaard, C-55/98, EU:C:1999:533, punkt 21 och dom kommissionen/Danmark, C-150/04, EU:C:2007:69, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

32 Den omständigheten att tillhandahållare av speltjänster som är etablerade i denna medlemsstat beskattas, i deras egenskap av anordnare av penningspel, leder inte till att den aktuella lagstiftningen mister sin uppenbart diskriminerande karaktär. Denna skatt kan, som den hänskjutande domstolen har påpekat, nämligen inte likställas med inkomstskatt på vinster från hasardspel som anordnas i andra medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, dom Lindman, EU:C:2003:613, punkt 22).

33 En sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i de nationella målen utgör således en diskriminerande inskränkning i den frihet att tillhandahålla tjänster som garanteras genom artikel 56 FEUF, inte bara för dem som tillhandahåller tjänsterna utan även för mottagarna av dessa.

34 Det ska för det andra prövas huruvida den diskriminerande inskränkningen kan motiveras.

35 Den hänskjutande domstolen och den italienska regeringen har påpekat att den ifrågavarande nationella lagstiftningen har som mål att förhindra penningtvätt av kapital i utlandet, samt att begränsa utförsel till utlandet eller införsel till Italien av kapital vars ursprung är särskilt tvivelaktigt.

36 Domstolen har, såsom den italienska regeringen har påpekat, vid upprepade tillfällen slagit fast att lagstiftningen om hasardspel tillhör de områden där det föreligger avsevärda moraliska, religiösa och kulturella skillnader mellan medlemsstaterna. Eftersom det inte finns någon harmonisering av hasardspelslagstiftningen på unionsnivå, ankommer det på varje medlemsstat att på dessa områden i enlighet med sin egen värdeskala fastställa vad som krävs för att skydda de berörda intressena (se, bland annat, dom Stanleybet International m.fl., C-186/11 och C-209/11, EU:C:2013:33, punkt 14 och dom Digibet och Albers, C-156/13, EU:C:2014:1756, punkt 24).

37 Även om domstolen emellertid redan har godtagit ett antal tvingande skäl av allmänintresse, såsom konsumentskyddet, bedrägeribekämpning och att förhindra sociala problem som är kopplade till spelande, kan dessa mål inte åberopas för att rättfärdiga inskränkningar som tillämpas på ett diskriminerande sätt (dom kommissionen/Spanien, C-153/08, EU:C:2009:618, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

38 En diskriminerande inskränkning är endast förenlig med unionsrätten om den omfattas av en uttrycklig undantagsbestämmelse, såsom artikel 52 FEUF som artikel 62 FEUF hänvisar till, och syftar till att säkerställa allmän ordning, säkerhet eller hälsa (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Tyskland, C-546/07, EU:C:2010:25, punkt 48 och där angiven rättspraxis och dom Dickinger och Ömer, C-347/09, EU:C:2011:582, punkt 79).

39 En sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i de nationella målen kan därför endast vara motiverad i den mån den eftersträvar mål som motsvarar intressena allmän ordning, säkerhet eller hälsa i den mening som avses i artikel 52 FEUF. Domstolen erinrar dessutom om att de inskränkningar som medlemsstaterna inför ska uppfylla kraven på proportionalitet. En nationell lagstiftning är således endast ägnad att säkerställa förverkligandet av det åberopade målet om den verkligen på ett sammanhängande och systematiskt sätt tillgodoser behovet av att uppnå målet (se, för ett liknande resonemang, dom Engelmann, C-64/08, EU:C:2010:506, punkt 35, och dom Pfleger m.fl., C-390/12, EU:C:2014:281, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

40 I ett mål vid EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF ankommer det på den hänskjutande domstolen att fastställa de mål som verkligen eftersträvas med den nationella lagstiftningen. Det ankommer också på den hänskjutande domstolen att mot bakgrund av vad EU-domstolen angett kontrollera att de inskränkningar som medlemsstaterna föreskriver uppfyller de villkor som framgår av domstolens praxis vad avser deras proportionalitet (se för ett liknande resonemang, dom Pfleger m.fl., EU:C:2014:281, punkterna 47 och 48 och där angiven rättspraxis).

41 Vad inledningsvis gäller de mål som den italienska regeringen har åberopat om att förhindra penningtvätt och behovet av att begränsa utförsel till utlandet eller införsel till Italien av kapital vars ursprung är tvivelaktigt, saknas det skäl att fastställa huruvida dessa mål omfattas av begreppet allmän ordning, eftersom myndigheterna i en medlemsstat, såsom framgår av domstolens praxis, inte kan tillgripa en allmän och urskillningslös presumtion om att organ och enheter som har hemvist i en annan medlemsstat ägnar sig åt kriminell verksamhet (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Spanien, EU:C:2009:618, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

42 Även om intäkterna av den organiserade brottsligheten i Italien uppgår till stora belopp har den italienska regeringen, såsom den Europeiska kommissionen har påpekat, inte bevisat att pengarna helt eller till största delen tjänats in utomlands.

43 Det framstår dessutom som oproportionerligt att generellt neka skattefrihet för dessa vinster, eftersom detta går utöver vad som är nödvändigt för att bekämpa penningtvätt, med hänsyn till att medlemsstaterna kan välja andra åtgärder för detta ändamål, såsom direktiv 2005/60, vilket syftar till att bekämpa penningtvätt och som enligt artikel 2.1 led 3 f är tillämpligt på kasinon.

44 Slutligen kan det inte uteslutas att bekämpningen av spelberoende omfattas av målet att skydda folkhälsan (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Spanien, EU:C:2009:618, punkt 40 och där angiven rättspraxis) och att den därför kan motivera en diskriminerande inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster.

45 Domstolen har vid upprepade tillfällen fastställt att hasardspelbranschen har en särskild karaktär, och att en fri och icke snedvriden konkurrens på denna mycket säregna marknad, det vill säga mellan flera aktörer som har tillstånd att anordna samma hasardspel, kan ha skadliga effekter – till skillnad från vad som gäller när sådan konkurrens råder på en traditionell marknad. Dessa aktörer föranleds nämligen att tävla om att vara uppfinningsrika för att göra sitt spelutbud mer attraktivt än konkurrenternas, vilket ökar konsumenternas utgifter för spelet samt riskerna för spelberoende (se, bland annat, dom Pfleger m.fl., EU:C:2014:281, punkt 46 och där angiven rättspraxis, och dom Digibet och Albers, EU:C:2014:1756, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

46 Under sådana omständigheter som de som är i fråga i de nationella målen är en medlemsstats beskattning av vinster från spelinrättningar för hasardspel i andra medlemsstater och beviljande av skattefrihet för sådana vinster från motsvarande spelinrättningar i medlemsstaten emellertid inte ägnade att på ett sammanhängande sätt säkerställa att målet att bekämpa spelberoende uppnås. En sådan skattefrihet kan nämligen uppmuntra konsumenterna till att delta i de hasardspel som omfattas av en sådan skattefrihet (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Spanien, EU:C:2009:618, punkt 41).

47 Härav följer att diskrimineringen i fråga inte är motiverad i den mening som avses i artikel 52 FEUF.

48 Av det ovan anförda följer således att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 52 FEUF och 56 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, enligt vilken vinster från hasardspel som har erhållits i spelinrättningar i andra medlemsstater inkomstbeskattas medan motsvarande vinster från spelinrättningar inom landet undantas från inkomstbeskattning.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i de nationella målen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artiklarna 52 FEUF och 56 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, enligt vilken vinster från hasardspel som har erhållits i spelinrättningar i andra medlemsstater inkomstbeskattas medan motsvarande vinster från spelinrättningar inom landet undantas från inkomstbeskattning.

Underskrifter